

**Jozef Tóth**  
**Ž a l m 18**

*Pane*

*niekedy si mal len jednu Babylonskú vežu  
ktorú zbúrali vetry a prach  
lebo sa pomiatli ľudia keď podávali tehly  
a túto maličkosť nepostrehli  
že jedna veža to je nič  
to je len vypálená hlina  
vápno a špina  
a dosť*

*Neviem či Ti nebolo clivo keď si sa vrátil z obchôdzky  
k nej*

*a hľadel si len na záveje prachu  
Naša Babylonská veža  
Tvoj rozosiaty prach  
ktorý tu znovu klíči a rastie  
vystavaný zo slov  
ľudských rúk  
duší  
a bolesti*

*ktorá je väčšia ako všetky veže  
a výrečnejšia ako všetky slová*

*Veža Satanova*

*Tisíce zástav na nej vejú  
s nápismi*

*Veža Pokroku*

*Slobody a Šťastia*

*Veža Rovnosti a Bratstva*

*Veža Stvoriteľa Človeka*

*Ó aká stará Lož*

*A milión iných zástav*

*tajomnú reč s vetrom a časom spriada*

*Lež z Tvojho tichého domu*

*nevidieť z toho všetkého iba Hada*

*ktorý sa vysoko vysoko dvíha*

*ale keď prejde popri ňom čas*

*líha*

*lebo Čas Tvoj verný strážca*

*zotiera zo zástav tieto múdrosti ľudské  
tichom*

*miliónkrát ich už vídal*

*tieto táravé ľudské Buly*

*tieto popletené Babylonské mená*

*akoby na vežiach a na zástavách záležalo*

*s nami ľuďmi je uskutku do zbláznenia*

*Veď ty si vo veži*

a vo vypálenej hline  
vo vápne a špine  
a Tvoj verný strážca  
Čas  
sa ticho smeje  
ako sa zo zástav vetry stali  
a z veží prach  
Lebo veže sa ináč stavajú Pane  
ja to viem  
a za to Ti večne ďakujem !

**Jozef Tóth**  
**Ž a l m 22**

Pane  
nazvali Ťa vrahom ľudstva  
lebo sa modlili za tých čo do boja odchádzali  
lebo sa spreneverili kňazi svojmu povolaniu  
a vládcovia boli bruchatí samci a býky  
lebo básnici popreli seba svoj život a svoje slová  
videla sa im spiatočnicka sobota a nedeľa Mojžišova  
ba aj ženy ktoré sa stali neviestkami v dome  
kde rodili vlastné deti  
napľuli na Teba  
lebo si dovolil aby rozbombardovali mestá  
a pražili ľudí v peci  
aby zabíjali deti bodákom a plynom  
a starcov hladom a kyjom  
pre toto všetko Ťa znenávideli  
ako vraha  
že si toto všetko nechal tak  
plynúť  
a trpieť  
tí čo nechceli počúvať Tvoje slová  
keď stavali svoje kamenné mestá bez najmenšieho vkusu  
keď nepočúvali Tvoj hlas keď vyrábali kanóny a plyny  
namiesto chleba a medicíny  
tí čo Ťa nevolali za svedka v duši keď prisahali žene  
tí čo nedovolili Ťa dávať hladnému a trpiacemu ľudstvu  
tí čo sa smiali Tvojmu kráľovstvu  
keď ich na vratký vladársky stolec posadili  
tí čo vymysleli dekády a revolúcie a zabudli na ľudí  
a smiali sa keď zvonili napoludnie  
a keď sa k Tebe v nedeľu púte drali  
tí čo uraveli keď ešte boli čistí  
že máš hlúpe zákony a pritom líhali do špiny ako svine  
tí čo chceli mať deti a potom ich vlastnými rukami zabíjali  
prv než sa narodili  
tí čo nenávideli ľudí vo svojom srdci jak v žeravej peci

*tí čo vyhánali starcov do stodôl a do penzijných chájd  
aby tam žili z prídelu a zo spomienok  
tí čo vraveli načo nám Boha stačí nám život  
ktorým si dal jazyk aby to všetko povedali  
našli Ťa i keď Ťa nehľadali  
Amen Amen Amen*

**Jozef Tóth**  
**Úzkosť vtáka**

*Pod padajúcim dažďom  
voňajúcim klincami  
vo vyhni kováča  
spievam*

*Tvrde sú kopytá  
krásneho bieleho koňa,  
ktorý ma vynáša z dvora*

*pod padajúcim dažďom  
voňajúcim klincami  
vo vyhni kováča.*

*Hosanna!  
Hosanna!*

**Jozef Tóth**  
**Spomienka na mladú lásku**

*Tak sme sa stretli dvaja  
Dva vyťaté stromy  
na ohni čo nás spaľuje  
Aká krásna je staroba  
aká krásna smrť  
Dym stúpa nahor  
Popol padá dolu  
A oheň hasne  
oheň dohasína*

*Len oči hľadia  
len oči neumierajú!*